

Posudek na habilitační práci MgA. Milana Šotka, PhD.

Předem oponentského posudku je třeba poznamenat, že jsem se s prací Milana Šotka coby dramatika, dramaturga i pedagoga měl to štěstí opakovaně potkat – a že nemám žádnou pochybnost o smysluplnosti jeho jmenování docentem. Má lidské i profesní kvality, které jej přímo předurčují k roli vynikajícího pedagoga divadelní školy.

Bylo by lze vyjádřit lítost nad tím, že ještě není autorova hotova monografie o Šamberkovi, Štechovi a Štolbovi (a taky by bylo lze se tázat, jestli zvoleným abecedním klíčem poněkud nespravedlivě nevypadl ze zřetele takový Emanuel Bozděch či Gustav Pfleger Moravský), ale je tím pádem alespoň na co se těšit. Tím spíše, že v šestadvaceti krátkých kapitolách předložené práce Šotek prokazuje nejen důvěrnou znalost komediálního žánru, ale také přesahové, někdy i nekonvenční uvažování o něm.

Osobně například pokládám za nesmírně inspirativní, jak nepředsudečně autor přistupuje k jednotlivým zdrojům: jistě by se našli badatelé, kteří by se například zdráhali do svých úvah zahrnout strategii pointování Šimka a Bubílkové, ale Šotek z něj naopak čerpá podnětnou paralelu s postupy Voskovce a Wericha. Šotkův text prokazuje důvěrnou znalost české komediální tradice, ale také neokázalý přístup k ní. Najdeme tu domácí čítankové klasiky (Jiráskova, Šrámka či Čapka), světové autory (Feydeaua nebo Ibsena), ale taky mnohem specializovanější komediografy typu E. A. Longena.

Jestliže Šotkova práce vznikla původně jako studijní materiál, nepochybuji, že (zejména pro studenty ochotné a schopné si vlastní četbou materiál doplnit)

splnila svůj účel. Zároveň mám ale za to, že by si pro své neotřelé uvažování o komedii zasloužila oficiální vydání, třeba jako zvláštní materiál v některém odborném časopisu. Díky svému esejistickému stylu a poměrně precizní přípravě (jakkoliv Matuška nebyl Valdemar /str. 16/ a Šimek nebyl Miroslav /str. 9/) se k tomu celkem nabízí.

Celá práce jen podtrhuje, jak precizní Šotkovo uvažování o divadle je – což ostatně dokládá i svou šéfovskou, dramaturgickou a autorskou praxí. Udělení titulu docenta proto mohu s čistým svědomím doporučit.

Otázky do diskuse:

- 1) Je v současném českém divadle myslitelná pozice komediografa, který by zároveň nebyl režisérem (resp. jiným členem inscenačního týmu) dotyčné inscenace?
- 2) Liší se to, co od komedie očekává umělecký šéf – a co dramatik?

Mgr. Michal Zahálka